

อิทธิพลของปัจจัยตามทฤษฎีพฤติกรรมแผนที่มีต่อความตั้งใจที่จะเป็น
ผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
**THE INFLUENCE OF FACTORS PERTAINING TO THEORY OF PLANNED
BEHAVIOR ON PHUKET RAJABHAT UNIVERSITY UNDERGRADUATE
STUDENTS' ENTREPRENEURIAL INTENTIONS**

พิมพ์ิกา พูลสวัสดิ์ วิชาญพงษ์ โพธิ์พิรุฬห์
Pimpika Poolsawat¹, Wisanupong Potipiroon²

Received April 18, 2019

Revised May 22, 2019

Accepted July 1, 2019

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนประกอบด้วยทัศนคติต่อพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคม และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรม และคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 400 คน ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคม และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรม และคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด คือ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ รองลงมา คือ บรรทัดฐานทางสังคม และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรม ตามลำดับ ในท้ายบทความนี้ผู้วิจัยได้อภิปรายผลของงานวิจัยนี้ที่มีต่อวรรณกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

คำสำคัญ: พฤติกรรมตามแผน ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ นักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

Abstract

This research aims to study the influence of factors pertaining to Theory of Planned Behavior (TPB) on entrepreneurial intentions, which consist of entrepreneurship attitudes, subjective norms, perceived behavioral control and entrepreneurial orientation. the sample of this research was drawn from 400 undergraduate students at the Faculty of Management Sciences, Phuket Rajabhat University. the researchers used survey questionnaire to collect the data and multiple regression analysis to test the hypothesis. this study found that entrepreneurship attitude, subjective norms, perceived behavioral control,

¹ Department of Business Administration, Management of Science, Phuket Rajabhat University, Corresponding Author, E-mail Address: ppk.psw@hotmail.com

² Department of Doctor Philosophy Program in Management, Management of Science, Prince of Songkla University, E-mail Address: potipiroon@gmail.com

and entrepreneurial orientation can be used for predicting students' entrepreneurial intention. Furthermore, it was found that the strongest predictor of entrepreneurial intentions was entrepreneurship attitude, followed by perceived behavioral control and subjective norms, respectively. At the end of this article, the researcher discusses the implications in light of Theory of Planned Behavior.

Keywords: Theory of Planned Behavior, Entrepreneurial Intentions, Undergraduate students, Phuket Rajabhat University

บทนำ

การดำเนินธุรกิจของประเทศไทยในปัจจุบันได้รับการส่งเสริมและมีการสนับสนุนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ซึ่งได้ระบุถึง เป้าหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจในด้านการเร่งรัดการลงทุน การเพิ่มประสิทธิภาพของการผลิต สร้างฐานการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับศักยภาพของเศรษฐกิจไทย เพื่อที่จะให้เศรษฐกิจสามารถขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 สำหรับเป้าหมายหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจนั้น คือ การทำให้ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้ จึงส่งผลต่อโครงสร้างเศรษฐกิจที่ทำให้มีการปรับสู่การมีผู้ประกอบการรุ่นใหม่ และเป็นสังคมผู้ประกอบการ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560) รวมถึงมีความสอดคล้องกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เข้าสู่ยุคประเทศไทย 4.0 ซึ่งได้มีเป้าหมายในการสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ด้วยการเพิ่มขีดความสามารถของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้วยการมุ่งเน้นการสร้างมูลค่าธุรกิจภาคบริการ รวมถึงการเติบโตของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ และการยกระดับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้เป็น Smart SME จำนวน 100,000 สถานประกอบการ ภายใน 5 ปี และเพิ่มเป็น 500,000 ราย ภายใน 10 ปี เพื่อทำให้เกิดอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจจากระดับร้อยละ 3 ถึง 4 เป็นร้อยละ 5 ถึง 6 เพื่อให้เป็นตามศักยภาพที่ควรจะเป็นของประเทศภายใน 5 ปี (กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา, 2559)

ผู้ประกอบการไทยจึงเป็นกลุ่มอาชีพที่สำคัญอย่างยิ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ เมื่อพิจารณาถึงจำนวนผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะจัดอยู่ในประเภทธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คิดเป็นร้อยละ 99.5 ของธุรกิจทั้งหมด โดยมีจำนวนมากถึง 2,000,000 ราย ทำให้เกิดการสร้างงานและรายได้ การเป็นผู้ประกอบการจึงมีส่วนช่วยผลักดันในการขับเคลื่อนผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) ของไทย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2560) การส่งเสริมให้มีจำนวนผู้ประกอบการเพิ่มขึ้นนั้นจึงเป็นเป้าหมายที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยเฉพาะผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ในการพัฒนาและส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงการสร้างความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ ในการนี้ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญการพัฒนาผู้ประกอบการ เพื่อเป็นประโยชน์ในการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยมีคำถามวิจัยว่า ปัจจัยใดบ้างที่จะสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี ซึ่งเป็นผู้ที่กำลังจะเข้าสู่วัยทำงานจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญในการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

4. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมในการศึกษาถึงปัจจัยที่สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการนั้นพบว่า มีการใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน และคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการสามารถอธิบายได้ดังนี้

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior)

ในการศึกษาความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้นำทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) ของ Ajzen (1991) ที่ได้กล่าวถึงทัศนคติต่อพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคม อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม ซึ่งมีผลต่อความตั้งใจที่จะกระทำ แล้วใช้ทำนายพฤติกรรม ซึ่งเป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากการกระทำที่มีเหตุผล (Theory of reasoned action) โดยปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย 3 ปัจจัย คือ 1) ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship attitude) หมายถึง กระบวนการคิดที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าอยากจะเป็นหรือไม่อยากที่จะเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งทัศนคติสามารถมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ทัศนคติทางบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นจะส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Douglas, & Shepherd, 2002; Souitaris, Zerbinati, & Al-Laham, 2007) 2) บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective norms) หมายถึง การรับรู้จากกลุ่มคนสำคัญที่ทำให้รู้สึกว่าคุณเองเหมาะสมที่จะเป็นผู้ประกอบการ และการเป็นผู้ประกอบการจะได้รับการยอมรับทางสังคม รวมถึงรับรู้ว่าคุณผู้ประกอบการจะทำให้สามารถมีความสำเร็จทางการเงินได้ จึงส่งผลให้เกิดความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยกลุ่มคนสำคัญ ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว เพื่อน คนใกล้ชิด คนรอบข้าง สังคมรอบตัว (Carr & Sequeira, 2007; Segal, Borgia, & Schoenfeld, 2005) 3) อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavioral control) หมายถึง การที่บุคคลสามารถรับรู้อำนาจในการควบคุมพฤติกรรมทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ และความสามารถส่วนบุคคลที่เป็นคุณสมบัติในการเป็นผู้ประกอบการ จะทำให้ผู้นั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Linan, 2008; Moriano, Gorgievski, Laguna, & Zarafshani, 2012)

คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial orientation)

คุณลักษณะเฉพาะบุคคลมีส่วนสำคัญในการใช้เพื่อพัฒนาการเป็นผู้ประกอบการในด้านความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ การรับรู้ถึงโอกาสในการเป็นผู้ประกอบการ แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ และการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ (Ardichvili, Cardozo, & Ray, 2003; Zhao, Seibert, & Lumpkin, 2010) สำหรับบุคลิกลักษณะที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะกระทำ และการกระทำซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการทำให้เกิดการสร้างธุรกิจใหม่ โดย Lumpkin, & Dess (1996) ได้ระบุถึงคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการมี 5 องค์ประกอบ คือ 1) ขอบควมอิสระในการทำงาน (Autonomy) (Lim, & Envic, 2013; Lumpkin, Coglisier, & Schneider, 2009) 2) ชอบการคิดค้นสิ่งใหม่หรือการมีนวัตกรรม (Innovativeness) (Ferreira & Azevedo, 2008; Kreiser & Davis, 2010) 3) สามารถยอมรับความเสี่ยงได้ (Risk taking) (Krauss, Frese, Friedrich, & Unger, 2005; Kreiser & Davis, 2010; Miller, 1983) 4) การทำงานเชิงรุก (Proactiveness) (Ferreira, & Azevedo, 2008; Kreiser & Davis, 2010) 5) ความกล้าในการแข่งขัน (Competitive aggressiveness) (Hughes, & Morgan, 2007) รวมถึง McClelland (1987) กล่าวถึง คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการประกอบด้วย มีความคิดริเริ่ม (Initiative) ความมุ่งมั่นใน

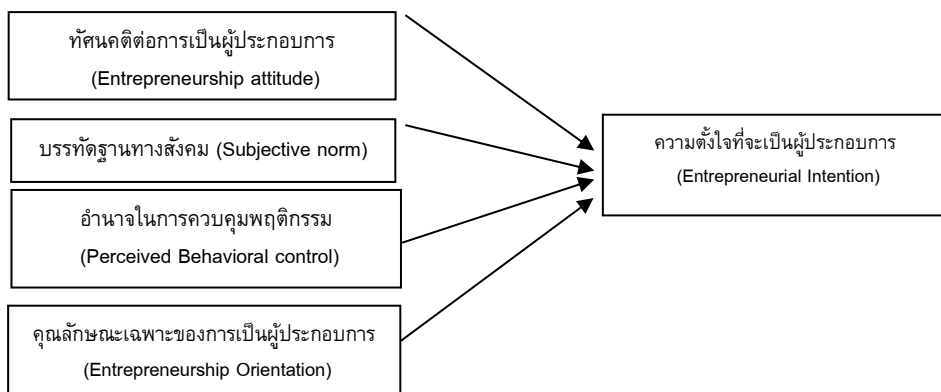
ความสำเร็จ (Achievement orientation) ความมั่นใจในตนเอง (Self-confidence) มีความพยายาม (Persistence) สามารถโน้มน้าวใจ (Persuasion) และมีความเชี่ยวชาญ (Expertise)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีงานวิจัยหลายชิ้นที่ได้นำทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนไปใช้ เป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ตัวอย่างเช่น Alexander, & Honig (2016) ได้ศึกษาถึงความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในทวีปแอฟริกา ผลการศึกษาพบว่า ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม มีอิทธิพลทางบวกกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยได้กล่าวถึงความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการนั้นเป็นกระบวนการสำคัญในการทำให้เกิดพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการ เช่นเดียวกับ Malebana (2014) ที่ได้ศึกษาปัจจัยในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนนั้นสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kim-Soon, Ahmad, & Ibrahim (2016) ได้ทำการศึกษปัจจัยในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยภาครัฐ ผลการวิจัยทำให้พบว่า บรรทัดฐานทางสังคม และทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยบรรทัดฐานทางสังคมนั้นเป็นการรับรู้ส่วนบุคคลจากกลุ่มคนสำคัญว่าตนเองสามารถที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ ส่วนแรงจูงใจของอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมจะมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการในขณะที่กำลังเป็นนักศึกษาอย่างมีระดับนัยสำคัญ ซึ่งนักศึกษาระดับปริญญาตรีถือว่าเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความตั้งใจที่จะเป็นเจ้าของธุรกิจ และมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยสามารถใช้การศึกษานี้เป็นรูปแบบในการพัฒนาเพื่อส่งเสริมการริเริ่มการเป็นผู้ประกอบการได้ สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย เช่น มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา (2559) ได้ศึกษาความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่า ทศนคติทางบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งอิทธิพลต่อความต้องการของนักศึกษาที่จะสร้างธุรกิจในอนาคต ความคิดเห็นจากกลุ่มคนสำคัญจะช่วยสนับสนุนการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมนั้นทำให้นักศึกษาเชื่อมั่นว่าสามารถที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ เช่นเดียวกับการศึกษาของ จารุวรรณ ชูศิลป์ (2559) ที่ได้ผลการศึกษาศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 พบว่า นักศึกษานั้นมีคุณลักษณะในการเป็นผู้ประกอบการ ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมนั้นอยู่ในระดับสูง แต่ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งทำให้มีข้อเสนอแนะในการส่งเสริมด้านการสร้างแรงบันดาลใจในการเป็นผู้ประกอบการ พัฒนาทักษะความรู้ความสามารถในการเริ่มทำธุรกิจ เพื่อเพิ่มความมั่นใจของนักศึกษาในการเป็นผู้ประกอบการได้

โดยมีงานวิจัยที่ศึกษาถึงคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ เช่น พรณณสิยานิธิกิตติสุขเกษม และบุญพรพรรณ ริงวอน (2561) พบว่า คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะด้านความคิดสร้างสรรค์ซึ่งทำให้เกิดการสร้างนวัตกรรม สอดคล้องกับ Zhang and Bruning (2011) ที่กล่าวถึง การเป็นผู้ประกอบการนั้นควรมีคุณลักษณะในด้านการมีนวัตกรรม เป็นผู้ทำงาน เชิงรุก และสามารถยอมรับความเสี่ยงได้ ซึ่งถือเป็นคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการที่สำคัญอย่างยิ่ง เช่นเดียวกับการศึกษาของ ศิริวัฒน์ ตั้งทรงเจริญ (2558) ได้ศึกษาถึงคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาโท ด้านบริหารธุรกิจ ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจนั้นจะมีคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการที่มากกว่านักศึกษาที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจ โดยเฉพาะในด้านการชอบคิดค้นสิ่งใหม่หรือการมีนวัตกรรมและด้านการทำงานเชิงรุก ซึ่งงานวิจัยนี้ได้แนะนำการศึกษาถึงปัจจัยทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงการศึกษาความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย เช่น มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา (2559) ได้ศึกษาความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยกรุงเทพพบว่า ทักษะคิดทางบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งอิทธิพลต่อความต้องการของนักศึกษาที่จะสร้างธุรกิจในอนาคต ความคิดเห็นจากกลุ่มคนสำคัญจะช่วยสนับสนุนการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมนั้นทำให้นักศึกษาเชื่อมั่นว่าสามารถที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ เช่นเดียวกับการศึกษาของจากรวรรณ ชูศิลป์ (2559) ที่ได้ผลการศึกษาศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งพบว่า นักศึกษานั้นมีคุณลักษณะในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมนั้นอยู่ในระดับสูง แต่ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งทำให้มีข้อเสนอแนะในการส่งเสริมด้านการสร้างแรงบันดาลใจในการเป็นผู้ประกอบการ พัฒนาทักษะความรู้ความสามารถในการเริ่มทำธุรกิจ เพื่อเพิ่มความมั่นใจของนักศึกษาในการเป็นผู้ประกอบการได้ แม้ที่ผ่านมามีการศึกษาวิจัยที่ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (TPB) ในการทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา แต่มีข้อเสนอแนะว่า ยังขาดงานวิจัยที่ศึกษาอิทธิพลของคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ร่วมกับตัวแปรตามทฤษฎี แบบแผน (มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา, 2559) ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาสำหรับงานวิจัยนี้ ได้นำทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior) ของ Ajzen (1991) มาใช้เป็นการรอบแนวคิดหลัก โดยทฤษฎีนี้ได้กล่าว ถึง 3 ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม โดยผู้วิจัยสนใจว่าแต่ละปัจจัยสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้หรือไม่ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจด้วยว่าคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ความคิดริเริ่ม ความมุ่งมั่นในความสำเร็จ มีความพยายาม การชอบความเสี่ยงจะสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้หรือไม่ จึงนำมาสู่กรอบแนวคิดการวิจัยและสมมติฐานการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐาน (Hypothesis)

สมมติฐานที่ 1 ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ ส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 2 บรรทัดฐานทางสังคม ส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 3 อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม ส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 4 คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรในการศึกษาคครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 1,564 คน และใช้การคำนวณกลุ่มตัวอย่างของยามาเน่ ซึ่งสามารถคำนวณได้เท่ากับ 319 กลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยได้เพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 ตัวอย่าง เพื่อลดความคลาดเคลื่อนและเพิ่มความน่าเชื่อถือของข้อมูล และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยใช้การสุ่มเป็นระดับชั้นอย่างเป็นสัดส่วนประชากร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบสอบถามความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของ Alexander, & Honig (2016) ซึ่งได้พัฒนาแบบวัดมาจาก Kolvareid (1996) ซึ่งระดับความเห็นด้วย 5 ระดับ (จากไม่เห็นด้วยที่สุด ถึงเห็นด้วยมากที่สุด) ประกอบด้วย ตัวแปรตามจำนวน 1 ตัวแปร คือ ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (3 ข้อคำถาม) และตัวแปรต้นจำนวน 3 ตัวแปร ได้แก่ ทศคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (4 ข้อคำถาม) บรรทัดฐานทางสังคม (6 ข้อคำถาม) และอำนาจในการควบคุมพฤติกรรม (3 ข้อคำถาม) สำหรับแบบสอบถามคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการใช้แบบวัดของศิริพร ยาวีเศษ (2552) จำนวน 7 ข้อคำถาม (เช่น มีความคิดริเริ่ม ชอบความเสี่ยง เป็นต้น) ซึ่งให้คะแนนระดับความเห็นด้วย 7 ระดับ (จากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึงเห็นด้วยมากที่สุด) สำหรับการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแบบสอบถาม 1) การตรวจสอบความตรงของเครื่องมือแบบสอบถามด้วยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยใช้ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Item-Objective Congruence Index: IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ซึ่งต้องมีค่ามากกว่า 0.5 โดยพบว่า ในแต่ละข้อคำถามมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และมีการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ 2) การตรวจสอบความเชื่อมั่น โดยการใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด ซึ่งในแต่ละแบบวัดจะต้องได้ค่ามากกว่า 0.7 จากการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคอยู่ระหว่าง 0.74 - 0.91

ผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 400 คน โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ผลข้อมูลทั่วไปโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) จำแนกตามเพศ หลักสูตรปริญญาตรีที่กำลังศึกษา ชั้นปีที่กำลังศึกษา อาชีพของครอบครัว อายุเฉลี่ย

ตารางที่ 1 แสดงสัดส่วนข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	104	26.0
	หญิง	296	74.0
หลักสูตรปริญญาตรีที่กำลังศึกษา	สาขาวิชาการจัดการการเป็นผู้ประกอบการ	42	10.5
	สาขาวิชาการตลาด	38	9.5
	สาขาวิชาบริหารธุรกิจ	50	12.5
	สาขาวิชาบริหารทรัพยากรมนุษย์	154	38.5
	สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	44	11.0
	สาขาวิชาธุรกิจโรงแรม	72	18.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชั้นปีที่กำลังศึกษา	ชั้นปีที่ 1	130	32.5
	ชั้นปีที่ 2	137	34.3
	ชั้นปีที่ 3	61	15.3
	ชั้นปีที่ 4	42	18.0
อาชีพของ	ธุรกิจส่วนตัว	167	41.8
ครอบครัว	อาชีพอื่นๆ	226	56.5

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 74 หลักสูตรปริญญาตรีที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาบริหารทรัพยากรมนุษย์ร้อยละ 38.5 รองลงมาสาขา คือ สาขาธุรกิจโรงแรม ร้อยละ 18.0 กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 34.3 รองลงมากำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 32.5 ครอบครัวประกอบอาชีพอื่นๆ ร้อยละ 56.5 อายุเฉลี่ย 20 ปี

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ได้แก่ ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม คุณลักษณะเฉพาะในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตารางที่ 3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficients)

ตัวแปร	Mean	SD	1	2	3	4	5
ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (EI)	4.18	0.52	(.91)				
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (EA)	4.22	0.57	.45**	(.79)			
บรรทัดฐานทางสังคม (SN)	3.71	0.56	.44**	.36**	(.89)		
อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	3.92	0.58	.47**	.46**	.58**	(.74)	
คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (EO)	5.59	0.97	.44**	.31**	.42**	.45**	(.84)

หมายเหตุ n = 400, * p < .05; ** p < .01; ในวงเล็บ คือ ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัต

จากตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพบว่า ตัวแปรด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม และคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เมื่อพิจารณาพบว่า ปัจจัยด้านอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมมีระดับความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด รองลงมา คือ ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ซึ่งได้มีการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของกาวิเคราะห์การถดถอย คือ การตรวจสอบตัวแปรอิสระทุกตัวต้องไม่มีความสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) โดยการพิจารณา 1) ค่าความเฟื้อของค่าสัมประสิทธิ์ (Variance inflation factor: VIF) ต้องไม่เกิน 5 จากการตรวจสอบค่า VIF อยู่ระหว่าง 1.0 07 ถึง 3.5832) ค่าพิคัดความเผื่อ (Tolerance) มีค่าเข้าใกล้ 1 ผลการตรวจสอบมีค่า Tolerance อยู่ระหว่าง 0.279 ถึง 0.9933) ผลการตรวจสอบความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน (Autocorrelation) ใช้การพิจารณาค่า Dubin-Watson ซึ่งต้องมีค่าอยู่ระหว่าง 1.5 ถึง 2.5 โดยผลการตรวจสอบค่า Dubin-Watson เท่ากับ 2.06 จากการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นนั้นเป็นไปตามเกณฑ์แสดงว่าไม่เกิดปัญหา Multicollinearity ทำให้เห็นว่าตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์ภายใน ดังนั้น ข้อมูลจึงมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อหาขนาดอิทธิพลระหว่างตัวแปรอิสระ

ที่ส่งอิทธิพลต่อตัวแปรตาม โดยผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์สมการถดถอยได้ 3 โมเดล ซึ่งโมเดลที่ 1 จะวิเคราะห์ตัวแปรในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ส่วนโมเดลที่ 2 จะวิเคราะห์ตัวแปรในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ และส่วนโมเดลที่ 3 จะวิเคราะห์ตัวแปรในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ พร้อมด้วยตัวแปรลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ

ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	Model 1			Model 2			Model 3		
	b	SE	beta	b	SE	beta	b	SE	beta
ค่าคงที่	1.578	.193	-	1.392	.193	-	.409	.573	-
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.254	.043	.277**	.235	.043	.256**	.238	.043	.259**
บรรทัดฐานทางสังคม	.204	.048	.218**	.161	.048	.171**	.156	.048	.166**
อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม	.197	.049	.217**	.142	.050	.156**	.144	.050	.159**
คุณลักษณะเฉพาะของผู้การเป็นผู้ประกอบการ	-	-	-	.116	.026	.214**	.115	.025	.213**
เพศ	-	-	-	-	-	-	-.008	.049	-.007
อายุ	-	-	-	-	-	-	.048	.028	.115
ชั้นปีที่ 2	-	-	-	-	-	-	.100	.057	.090
ชั้นปีที่ 3	-	-	-	-	-	-	-.063	.090	-.044
ชั้นปีที่ 4	-	-	-	-	-	-	-.150	.105	-.109
สาขาวิชาที่เรียน	-	-	-	-	-	-	.097	.081	.056
(การจัดการผู้ประกอบการ = 1)	-	-	-	-	-	-	.054	.043	.051
ครอบครัว (ประกอบธุรกิจ = 1)	-	-	-	-	-	-	.054	.043	.051
F Test	62.014**			54.038**			21.315**		
R ²	.324			.358			.381		
Adjust R ²	.318			.351			.363		
Change in R ²	-			.034			.023		

หมายเหตุ * p <.05; ** p <.01

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณโมเดลที่ 1 พบว่า ปัจจัยในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนแต่ละตัวแปรสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และร่วมกันทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 31.8 เมื่อพิจารณาโมเดลที่ 2 ตัวแปรในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนรวมทั้ง 3 ตัวแปรร่วมกับคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการทุกตัวแปรนั้นสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และร่วมกันทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 35.1 และเมื่อพิจารณาโมเดลที่ 3 ตัวแปรในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนรวมทั้ง 3 ตัวแปรร่วมกับคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ พร้อมด้วยตัวแปรลักษณะประชากรศาสตร์นั้นพบว่า ปัจจัยในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนและคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แต่ตัวแปรลักษณะประชากรศาสตร์ไม่สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ และร่วมกันทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้มากขึ้นเป็นร้อยละ 36.3

สำหรับโมเดลที่ 2 เป็นโมเดลที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานครั้งนี้โดยพบว่า ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ .01 ($\beta = .256$,

$p < .01$) จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 สำหรับบรรทัดฐานทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ .01 ($\beta = .171, p < .01$) ทำให้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 และด้านอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ .01 ($\beta = .156, p < .01$) จึงได้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 รวมถึงคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ .01 ($\beta = .214, p < .01$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

โดยตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ ได้แก่ ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (EA) บรรทัดฐานทางสังคม (SN) อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม (PBC) และคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (EO) สามารถรวมกันทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 35.1 อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ .01 โดยสามารถแสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 ถึง 4 ทำให้สามารถสร้างสมการพหุคูณของปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ดังนี้ $\hat{y} = 1.392 + 0.235EA + 0.161SN + 0.142PBC + 0.116EO$

สรุปและอภิปรายผล

ในการศึกษาในครั้งนี้ทำให้พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม อำนาจในการควบคุมพฤติกรรม คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ โดยผลการศึกษาในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kim-Soon, Ahmad, & Ibrahim (2016) รวมถึงการศึกษาของ มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา (2559) พบว่า ปัจจัยด้าน ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้มากที่สุด แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีทศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ เพราะทำให้นักศึกษารู้สึกว่าการเป็นผู้ประกอบการเป็นอาชีพที่มีความน่าสนใจ ทำทาย รวมถึงเป็นอาชีพผู้ประกอบการจะทำให้เกิดความอิสระในการทำงาน และสามารถมีอำนาจในการตัดสินใจในการบริหารงานได้ แต่ผลการศึกษาที่มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ Alexander, & Honig (2016) พบว่า บรรทัดฐานทางสังคม ไม่สามารถทำนายความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ เช่นเดียวกับ พรทิพย์ ม่วงมี, ดุษฎี โยเหลา และภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ (2555) ที่แสดงผลการศึกษา ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมไม่มีปฏิสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้พบว่า ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคมที่มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้แสดงว่า กลุ่มคนสำคัญของนักศึกษา เช่น ครอบครัว เพื่อน คนรอบข้าง เป็นต้น มีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามว่า นักศึกษามีความเหมาะสมและสามารถที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ และยังทำใหู้สึกว่าการประกอบอาชีพผู้ประกอบการนั้นที่ยอมรับในสังคม เพราะมีความมั่นคงและความมั่นคงทางการเงิน รวมถึงปัจจัยด้านการรับรู้อำนาจในการควบคุมพฤติกรรมที่สามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ได้ทำให้สะท้อนได้ถึงการรับรู้อำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษาที่มีในการเป็นผู้ประกอบการนั้นไม่ใช่สิ่งที่เป็อุปสรรค สามารถทำได้ไม่ไ้ยาก และยังมีความเชื่อว่าสามารถทำให้เกิดความสำเร็จเกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ปัจจัยในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้แล้วนั้น งานวิจัยนี้ยังพบว่า คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการนั้นสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kusmintarti, Thoyib, Ashar, & Maskie (2014) ซึ่งงานวิจัยนี้ทำให้เห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมให้นักศึกษานั้นมีคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การมุ่งมั่นความสำเร็จ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความคิดริเริ่ม เป็นต้น เช่นเดียวกับการศึกษาของ คมกริช นันทะโรจนพงศ์, ภูธิป มีถาวรกุล และประสพชัย พสุนนท์ (2561) ที่ได้สนับสนุนการพัฒนาในกลุ่มคนรุ่นใหม่ให้มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น โดยการมุ่งพัฒนาให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รวมถึงมีความกล้าคิด กล้าตัดสินใจ และลงมือทำ เพื่อส่งเสริมให้คนรุ่นใหม่มีพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. จากการศึกษาในครั้งนี้ทำให้เห็นถึงปัจจัยที่คนคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นมีส่วนสำคัญอย่างมากที่จะทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกรู้ว่าการเป็นผู้ประกอบการนั้นมีความน่าสนใจ ตื่นเต้นและท้าทาย รวมถึงมีความเป็นอิสระในการทำงาน ในการจัดการเรียนการสอนจึงควรสอดแทรกเข้าไปในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจ เช่น หลักการบริหารธุรกิจ องค์กรและการจัดการ หลักการเป็นผู้ประกอบการ เป็นต้น เพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพผู้ประกอบการมากขึ้น

2. การส่งเสริมคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การคิดค้นสิ่งใหม่หรือการมีนวัตกรรม ความสามารถในการยอมรับความเสี่ยง เป็นต้น ควรมีการจัดกิจกรรมที่สนับสนุนให้เห็นถึงคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่สามารถดำเนินธุรกิจได้ประสบความสำเร็จ ซึ่งอาจจะทำให้นักศึกษามีความเข้าใจถึงคุณลักษณะที่เหมาะสมในการเป็นผู้ประกอบการได้ รวมถึงการส่งเสริมทักษะทางด้านการเป็นผู้ประกอบการให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์จากการปฏิบัติจริง เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาในครั้งต่อไปควรศึกษาถึงปัจจัยแรงจูงใจที่ส่งผลต่อบรรทัดฐานทางสังคม ลักษณะบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ และคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงทุนมนุษย์และความต้องการบรรลุจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่ส่งผลต่ออำนาจในการควบคุมพฤติกรรม

2. งานวิจัยจะเป็นประโยชน์มากขึ้นหากมีการใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธี โดยการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้มากกว่าข้อมูลเชิงปริมาณเพียงด้านเดียว และการศึกษาแบบระยะยาว (Longitudinal analysis) โดยเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ช่วงปีแรกที่เข้ามาศึกษา ช่วงชั้นปีสุดท้าย และหลังสำเร็จการศึกษา เพื่อพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงของการเกิดพฤติกรรม ทำให้สามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาและส่งเสริมให้เป็นผู้ประกอบการได้เหมาะสมมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา. (2559). *พิมพ์เขียว Thailand 4.0 โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน*. ค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2560, จาก <http://www.libarts.up.ac.th/v2/img/Thailand-4.0pdf>

คมกริช นันทะโรจนพงศ์, ฐิติป มีถาวรกุล และ ประสพชัย พสุนนท์. (2561). พฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการของวัยรุ่นไทย: อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในบริบทวัฒนธรรมแบบรวมกลุ่ม. *วารสารบริหารธุรกิจศรีนครินทรวิโรฒ*, 9(2), 44-59.

จากรุรณ ชูศิลป์. (2559). ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เมื่อสังคมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*, 26(1), 233 – 254.

พรทิพย์ ม่วงมี, อุษฎี โยเหลา และกัญญาพันธ์ ร่วมชาติ. (2555). ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*, 4(1), 74-82.

พรรณสิยา นริทิต์สุโขเกษม และบุญทวรรณ วิงวอน. (2561). *วารสารวิชาการบริหารธุรกิจ*, 7(1), 146-161.

- มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 30(95), 103-115.
- ศิริพร ยาวิชัย. (2552). ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ (รายงานผลงานวิจัย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ศิริวัฒน์ ตั้งทรงเจริญ. (2558). คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจในเขตกรุงเทพมหานคร (รายงานผลงานวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2560. *สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564*. ค้นเมื่อ 25 ธันวาคม 2560, จาก <http://www.nesdb.go.th/download/plan12/สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่12.pdf>
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2560). *ทำความเข้าใจกับ SME ไทย*. ค้นเมื่อ 9 ธันวาคม 2560, จาก http://www.ubu.ac.th/web/files_up/03f2017052114185579.pdf
- Ajzen, I. (1991). The Theory of Planned Behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50(2), 179-211.
- Alexander, I. K., & Honig, B. (2016). Entrepreneurial Intentions: A cultural perspective. *Africa Journal of Management*, 2(3), 235-257.
- Ardichvili, A., Cardozo, R., & Ray, S. (2003). A Theory of Entrepreneurial Opportunity Identification and Development. *Journal of Business venturing*, 18 (1), 105-123.
- Carr, J. C., & Sequeira, J. M. (2007). Prior family Business Exposure As Intergenerational Influence And Entrepreneurial Intent: A theory of planned behavior approach. *Journal of Business Research*, 60(10), 1090-1098.
- Douglas, E. J., & Shepherd, D. A. (2002). Self-Employment as a Career Choice: Attitudes, entrepreneurial intentions, and utility maximization. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 26(3), 81-90.
- Ferreira, J., & Azevedo, S. G. (2008). Entrepreneurial Orientation (EO) and Growth of Firms: Key lessons for managers and business professionals. *Problems and Perspectives in Management*, 6(1), 82-88.
- Hughes, M., & Morgan, R. E. (2007). Deconstructing the relationship Between Entrepreneurial Orientation and Business Performance at The Embryonic Stage of Firm Growth. *Industrial Marketing Management*, 36(5), 651-661.
- Kim-Soon, N., Ahmad, A. R., & Ibrahim, N. N. (2016). Theory of Planned Behavior: Undergraduates' Entrepreneurial Motivation and Entrepreneurship Career Intention at a Public University. *Journal of Entrepreneurship: Research & Practice*, 2016, 1-26.
- Kolvereid, L. (1996). Prediction of Employment Status Choice Intentions. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 21(1), 47-58.
- Krauss, S. I., Frese, M., Friedrich, C., & Unger, J. M. (2005). Entrepreneurial Orientation: A psychological model of success among southern African small business owners. *European Journal of Work and Organizational Psychology*, 14(3), 315-344.
- Kreiser, P. M., & Davis, J. (2010). Entrepreneurial Orientation and Firm Performance: The unique impact of innovativeness, proactiveness, and risk-taking. *Journal of Small Business & Entrepreneurship*, 23(1), 39-51

- Kusmintarti, A., Thoyib, A., Ashar, K., & Maskie, G. (2014). The Relationships among Entrepreneurial Characteristics, Entrepreneurial Attitude and Entrepreneurial Intention. *IOSR Journal of Business and Management*, 16(6), 25-32.
- Lim, S., & Enrick, B. R. (2013). Gender and Entrepreneurial Orientation: A multi-country study. *International Entrepreneurship and Management Journal*, 9 (3), 465-482.
- Linan, F. (2008). Skill and Value Perceptions: How do they affect entrepreneurial intentions?. *International Entrepreneurship and Management Journal*, 4(3), 257-272.
- Lumpkin, G. T., & Dess, G. G. (1996). Clarifying the Entrepreneurial Orientation Construct and Linking It to Performance. *Academy of Management Review*, 21 (1), 135-172.
- Lumpkin, G. T., Coglisier, C. C., & Schneider, D. R. (2009). Understanding and Measuring Autonomy: An entrepreneurial orientation perspective. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 33(1), 47-69.
- Malebana, J. (2014). Entrepreneurial intentions of South African Rural University Students: A test of the theory of planned behaviour. *Journal of Economics and behavioral studies*, 6 (2), 130-143.
- McClelland, D. C. (1987). Characteristics of Successful Entrepreneurs. *the Journal of Creative Behavior*, 21(3), 219-233.
- Miller, D. (1983). The Correlates of Entrepreneurship in Three Types of Firms. *Management Science*, 29 (7), 770-791.
- Moriano, J. A., Gorgievski, M., Laguna, M., Stephan, U., & Zarafshani, K. (2012). A Cross-Cultural Approach to Understanding Entrepreneurial Intention. *Journal of career development*, 39(2), 162-185.
- Segal, G., Borgia, D., & Schoenfeld, J. (2005). The Motivation to become an Entrepreneur. *International journal of Entrepreneurial Behavior & research*, 11(1), 42-57.
- Souitaris, V., Zerbinati, S., & Al-Laham, A. (2007). Do Entrepreneurship Programmes Raise Entrepreneurial Intention of Science and Engineering Students? The Effect Of Learning, Inspiration And Resources. *Journal of Business venturing*, 22 (4), 566-591.
- Zhang, D., & Bruning, E. (2011). Personal Characteristics and Strategic Orientation: Entrepreneurs in canadian manufacturing companies. *International Journal of Entrepreneurial Behavior & Research*, 17(1), 82-103.
- Zhao, H., Seibert, S. E., & Lumpkin, G. T. (2010). The Relationship of Personality to Entrepreneurial Intentions and Performance: A meta-analytic review. *Journal of management*, 36(2), 381-404.